

Brenda
NOVAK
EEN ZONNIGE LENTE

Vertaling Ingrid Zweedijk

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2014 Brenda Novak, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Come Home to Me*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2016 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Zweedijk
Omslagontwerp: zero-media.net, München
Omslagbeeld: © Lee Anderson / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 0985 8
ISBN 978 94 027 6465 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie maart 2022

Originele uitgave verschenen bij MIRA Books®, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Aaron Amos was ook in de boekwinkel aanwezig. Dat merkte Presley Christensen aan de tinteling die langs haar ruggengraat omhoogschoot. Misschien had ze onbewust zijn stem herkend te midden van het geroezemoes van anderen, of misschien bestond er echt zoiets als een zesde zintuig. Want toen ze zich omdraaide en haar blik door de stampvolle zaak liet dwalen, werden haar vermoedens bevestigd. Hij stond aan de zijkant en keek haar recht aan.

Het was twee jaar geleden dat ze hem voor het laatst had gezien, en het was bijna net zo lang geleden dat ze het bed met hem had gedeeld. Het leek alleen veel langer. Haar zwangerschap en de eerste anderhalf jaar van het leven van haar zoontje waren zwaar geweest, zwaarder dan alles wat ze ervoor had meegemaakt – en dat wilde wat zeggen voor een meisje dat het grootste deel van haar jeugd in een auto of een motel had gebivakkeerd.

Natuurlijk had ze geweten, toen ze besloot terug te keren naar Whiskey Creek, dat ze Aaron tegen het lijf zou kunnen lopen. Daar had ze zich op voorbereid, dacht ze. Maar nu hielden zijn ogen de hare vast alsof ze door een krachtige magneet tegen haar wil naar hem toe werd getrokken. Bijna wankelde ze achteruit, zo'n schok was het om hem weer te zien.

Verdomme! Haar reactie – de manier waarop haar adem in haar keel stakte en haar maag verkrampde – was bespottelijk. Waarom kon ze zich niet over hem heen zetten?

Met moeite rukte ze haar blik los en glipte achter de mensen die in de rij stonden voor Ted Dixons handtekening. Presley was een groot fan van Teds werk. Toen ze eenmaal naar Fresno was verhuisd om een nieuwe start te maken, hadden zijn thrillers, en een heleboel andere romans, voor de broodnodige afleiding gezorgd. Daardoor was ze niet teruggevallen in haar oude levensstijl. En

nadat ze werk had gevonden bij de Helping Hands Kringloopwinkel, wat het beste baantje was dat ze kon bemachtigen met zo weinig diploma's, waren boeken – voornamelijk tweedehands – de enige vorm van vermaak die ze zich kon veroorloven. Ze waren helemaal een uitkomst geweest nadat Wyatt was geboren en ze zo vaak 's nachts op en neer liep te drentelen met een baby met buikkrampjes.

Ted Dixon woonde hier, dus ze had hem ook op een andere plek hier in de buurt kunnen opzoeken. Ze had hier toch naartoe gewild, maar was waarschijnlijk niet gekomen als haar zus haar niet had aangespoord. Cheyenne had aangeboden op Wyatt te passen zodat Presley er een paar uurtjes tussenuit kon. Ze had tegen Presley gezegd dat ze daar hard aan toe was, en die was er dankbaar voor. Na alle moeite die ze had gestoken in het schoonmaken en inrichten van haar huurhuisje en het zoeken naar de ideale bedrijfsruimte voor haar nieuwe yogastudio, had ze gesnakt naar een gelegenheid om zich op te tutten en zich even geen moeder te voelen.

Dat had ze echter allemaal gedaan in de veronderstelling, net zoals Cheyenne en haar man Dylan hadden gedacht, dat Aaron tweehonderdvijfentwintig kilometer verderop in het noordoosten zat. Hij was van plan zijn eigen vestiging te openen van Amos Carosserie, het schadeherstelbedrijf dat hij met Dylan en zijn andere broers had. Volgens Cheyenne was hij regelmatig in Reno op zoek naar de beste locatie voor de nieuwe vestiging.

'Pardon.' Ze probeerde zich tussen de dichtstbijzijnde boekenplanken en twee mannen die druk met elkaar in gesprek waren, door te wurmen.

'Presley!'

Het liefst wilde ze zo snel mogelijk wegrennen, maar dit trok haar aandacht. Kyle en Riley, twee van de beste vrienden van haar zus, stonden daar ineens. Ted Dixon, de schrijver, hoorde bij hun kliekje, dus het was geen verrassing hen hier te zien. Als ze goed genoeg rondkeek, zou ze vast nog een handjevol anderen ontdekken die al vanaf de kleuterschool met Ted omgingen.

‘Hallo.’ Ze wist een glimlach tevoorschijn te toveren, hoewel haar hart bonsde. Was Aaron op ditzelfde moment bezig zich een weg te banen door de mensen die tussen hen in stonden?

Er was geen enkele reden waarom hij zich ongemakkelijk zou voelen om haar aan te spreken. Ze mochten dan geen contact hebben gehouden na haar verhuizing, maar van zulke verwachtingen was ook geen sprake geweest. Hun relatie was volkomen vrijblijvend geweest. Ze hadden heftig gefeest en de meest dampende seks gehad die ze ooit had meegemaakt, maar wat hem betrof, was het allemaal voor de lol geweest. Ze hadden niet eens ruzie gehad toen ze was vertrokken.

Het overlijden van haar moeder en het besef dat ze zwanger was, hadden haar tot een zelfdestructieve zwerftocht aangezet die naar een abortuskliniek in Arizona leidde. Ze was ervan overtuigd dat het afbreken van haar zwangerschap was wat Aaron zou willen als hij ervan op de hoogte was, wat de reden was dat ze, toen ze besloot de baby te houden, niet het gevoel had dat ze hem iets verplicht was, hem zelfs niet hoefde te laten weten dat Wyatt van hem was.

‘Chey zei al dat je terugkwam,’ zei Kyle. ‘Hoelang ben je hier al?’

Voor de zekerheid keek ze achterom, maar met haar amper een meter zestig kon ze niet over de mensen heen kijken, en het stond zo stampvol dat ze ook niet tussen hen door kon kijken. ‘Een paar weken nog maar.’ Uit beleefdheid bleef ze staan, maar ze was niet van plan om te blijven hangen voor meer dan een kort praatje, niet met Aaron op een meter of drie van hen vandaan. Helaas kon ze niet weg. Ted had haar boek al van een persoonlijke opdracht en een handtekening voorzien, en er stond een enorme rij voor de kassa.

Riley nam echter het woord voordat Presley gedag kon zeggen. ‘Te gek dat je weer terug bent. Je ziet er trouwens fantastisch uit.’ Hij floot goedkeurend. ‘Zal al die yoga wel zijn.’

Presley was te ongedurig om zich gevleid te voelen door het compliment – of hun te vertellen dat yoga veel meer voor haar had

gedaan dan haar een strak lijf geven. Dat zou een te lang verhaal worden. ‘Hebben jullie wel eens aan een les meegedaan?’ vroeg ze in plaats daarvan.

Kyle en Riley wisselden een blik. ‘Niet echt, nee,’ zei Riley lizzig met een lachje dat haar duidelijk maakte dat hij ook geen plannen in die richting had.

‘Zodra ik de studio heb geopend, moeten jullie het eens proberen,’ zei ze.

‘Als jij lesgeeft, kom ik,’ beloofde Kyle spontaan.

Presley had niet verwacht dat ze met haar zouden flirten. Toen ze hier vroeger woonde, had ze altijd het idee gehad dat deze twee jongens zichzelf te goed voor haar vonden. Ze waren populair en welopgevoed; zij was een verloren en eenzame outcast geweest die een aantal heel slechte keuzes had gemaakt. Normaal gesproken had het haar ego wellicht gestreeld dat ze nu zo anders werd behandeld, maar ze zat te zeer in de rats omdat ze zo direct met Aaron geconfronteerd zou worden. Ze wilde hem niet spreken. Het maakte niet uit hoe vaak ze tegen zichzelf zei dat hij niet de juiste man voor haar was, dat hun relatie niet gelijkwaardig en niet gezond was geweest; ondanks alles hunkerde ze nog steeds naar zijn stem, zijn lach en zijn lijf.

Niet dat de pijn en moeite die het kostte om hem uit haar hoofd te zetten haar hoefden te verbazen overigens. Haar hele leven had ze overal voor moeten knokken.

‘Leuk. Over een week moeten de deuren open zijn.’ Ze móést echt snel opengaan, ook omdat ze niet veel langer zonder inkomen kon. ‘Dan zie ik jullie daar.’

Ze kon hun ogen in haar rug voelen prikken. Toen ze wegliep, wist ze dat ze stomverbaasd waren dat ze hen had afgepoeierd. Maar met Aaron in de zaak wilde ze het liefst wegwezen. De aanblik van de perfect gebeeldhouwde trekken in dat gezicht, dat haast té knap was ondanks het litteken dat hij bij een gevecht had opgelopen, was al voldoende om haar te reduceren tot een zwak, hunkerend hoopje mens.

Hij had net zo’n effect op haar als de crack die haar leven vroe-

ger had beheerst. Ze moest even ver bij hem uit de buurt blijven als bij alle andere dingen die haar bijna fataal waren geworden.

Pas toen ze door het gordijn het donkere magazijn in glipte waar Angelica Hansen, eigenaar van Turn The Page, haar bestellingen opsloeg, ontspande ze zich. Hier was ze veilig, een achterafplek waar hij haar vast niet zou zoeken. Zodra Aaron de zaak had verlaten, zou ze haar boek betalen en maken dat ze hier weg kwam.

Toen ze zich echter omdraaide om even door het gordijn te gluren naar de meute in de winkel, botste ze tegen zijn harde, brede borstkas op.

Hij greep haar vast, om te voorkomen dat ze over een stapel boeken viel, en trok haar tegen zich aan. ‘Wat doe je hier achter?’

Zich losmakend uit zijn greep voordat zijn geur of het gevoel van zijn lijf haar voornemen kon ondermijnen, wankelde ze achteruit, waardoor de boeken omvielen. Ze had mazzel dat ze er niet over struikelde, zoals even daarvoor al bijna was gebeurd. ‘Ik, eh... moest even ademhalen. Het is zo... vol daarbinnen. Ik wilde hier een paar minuten wachten, totdat de rij korter was.’

Zijn ogen vernauwden zich enigszins. Misschien vond hij haar gedrag verdacht of misschien vond hij het vreemd dat ze in het magazijn was weggedoken. Dacht hij dat ze Teds boek probeerde te stelen?

Of had hij door hoe het werkelijk zat? Hij was altijd al scherpzinnig geweest – slimmer dan goed voor hem was... en voor haar. Hij was de gevoelige Amos-broer, degene die het zwaarst had geleden onder het verlies van zijn moeder en alles wat er was gebeurd na haar zelfmoord. Maar hij gaf geen commentaar op het feit dat ze nog steeds achteruit deinsde.

‘Ik hoorde dat je twee weken geleden in het oude Mullins-huis bent getrokken,’ zei hij.

Ze moest haar hoofd achterover buigen om hem in zijn gezicht te kunnen aankijken. ‘Klopt.’

‘Waar heb je dan gezeten?’

Vroeg hij nu waarom ze geen contact met hem had opgenomen? ‘Ik heb het druk gehad.’

‘Houdt dat in dat je nooit thuis bent?’

Haar buikspieren verstrakten weer. ‘Ben je langs geweest?’

‘Ik heb niet aangebeld, maar ik zie nooit een auto op de oprit staan.’

‘Ik heb geen auto meer.’ Ze had haar nieuwe Hyundai een paar maanden geleden verkocht om van de afbetalingen af te komen, zodat ze genoeg kon sparen om een studio te huren. Eigenlijk had ze in Fresno willen blijven en langer willen doorgaan met sparen om een grotere financiële buffer te hebben. Maar toen ze rare plekken op Wyatts lijfje had ontdekt, was ze bang dat zijn crècheleidster hem mishandelde en toen had ze besloten terug te keren naar Whiskey Creek. Haar zus had aangeboden te helpen met de kinderopvang, en toen Aaron Cheyenne en Dylan had verteld dat hij ging verhuizen, was terugkeren eindelijk een optie geweest.

Hij aarzelde. ‘Hoe red je je zonder auto?’

‘Ik loop bijna alles.’ Voor Cheys huis hoefde ze alleen de straat uit en de hoek om. Haar studio was twee straten verderop in de andere richting, evenals de rest van het centrum, waardoor alles gemakkelijk te voet bereikbaar was.

‘De beweging heeft je zo te zien goed gedaan.’

Ze wilde dat het compliment haar niet zoveel deed. Maar de afgelopen twee jaar had ze bij alles wat ze deed bedacht hoe het bij hem in de smaak zou vallen. Blijkbaar was de behoefte om eindelijk door hem bewonderd te worden te sterk om eroverheen te stappen. ‘Door de eigenaar van de kringloopwinkel waar ik werkte, ontdekte ik yoga. Daar komt het door, denk ik.’

‘Soepel én strak.’ Zijn tanden lichtten op in een waarderende grijns. ‘Je ziet er nog beter uit dan vroeger.’

‘Dank je.’ Er waren ook andere dingen die het strakkere lijf verklaarden – haar strenge eetpatroon bijvoorbeeld – maar ze wilde niet verder met hem in gesprek dan ze al had gedaan. Het zou hem toch vast niet boeien wat ze van haar leven maakte, niet nadat hij had ingezien dat ze de draad niet zouden oppakken en tussen de lakens zouden duiken.

‘Hoe is het met je?’ vroeg hij. ‘Het is lang geleden.’

Elke moeizame minuut van die periode had ze moeten bevechten. Ze zou niet weten hoe vaak ze op het punt had gestaan om in te storten en hem te bellen. Alleen het risico dat hij erachter zou komen dat hij Wyatts vader was, had haar ervan weerhouden.

‘Prima.’ Ze veegde haar klamme handpalmen aan haar jeans af. ‘Met jou?’

‘Zijn gangetje.’

Zo te zien zat hij goed in zijn vel. Hij was een paar pondjes aangekomen, die zijn lange lijf wat meer body gaven. Dat was maar goed ook. Dat laatste jaar van hun relatie was hij weliswaar gespierd, maar te mager geweest. Volgens Cheyenne en Dylan was hij ook gestopt met drugs. Nu ze de kans had hem met eigen ogen te zien, geloofde ze het ook.

‘Mooi,’ zei ze. ‘Ik... ik ben blij dat te horen.’ Ze wilde dat hij het daarbij liet, maar hij bleef in de deuropening staan, en ze kon nergens heen zolang hij haar de weg versperde.

‘Ik vond het nogal een schok te horen dat je het Mullins-huis huurt. Het was een uitgewoond krot toen zij er nog woonden.’ Hij trok een grimas. ‘Over aso’s gesproken.’

‘Het was flink zwoegen om het bewoonbaar te maken.’ Ze had het driekamerwoningje gehoord omdat het goedkoop was en centraal gelegen. Wat het huis betrof, maakte een beetje poetsen en boenen gelukkig een wereld van verschil. ‘Het is er nu schoon. Ik hoef nog maar een paar dingen te doen.’

‘Wat dan?’

‘De veranda schilderen en het hek repareren. Wat bloemen in de voortuin planten.’

Hij haakte zijn duimen in zijn zakken. ‘Bloemen?’

‘Is daar iets mis mee?’

‘Klinkt alsof je van plan bent een poosje te blijven.’

‘Ben ik ook.’

‘Zo huiselijk was je niet toen je vertrok.’

Toen had ze ook nog geen kind, maar daar wilde ze zijn aandacht niet op vestigen, aangezien hij niet wist dat hij degene was die haar moeder had gemaakt. ‘Het is lastig je met dagelijkse be-

sloemeringen bezig te houden als je alleen maar high wilt worden.’

‘Ja, daar zit wat in.’ Hij wreef over zijn kaak. ‘Ik neem aan dat je bent veranderd.’

‘Totaal.’

‘Dat kan ik zien, ja.’

Nee, dat kon hij niet zien. Nog niet. Hij ging ervan uit dat de veranderingen oppervlakkig waren, dat ze uiteindelijk weer aan zijn voeten zou liggen, zoals vroeger.

‘Je had me moeten bellen,’ zei hij. ‘Dan had ik geholpen met schoonmaken.’

Ze schraapte haar keel. ‘Dat was niet nodig. Ik kon het zelf wel af.’

Zijn blik werd behoedzaam en ondoorgrondelijk. Het begon hem te dagen dat behalve de ‘veranderingen’ die hem waren opgevallen, ze ook liever niet meer met hem omging. ‘Zal niet makkelijk zijn geweest om dat allemaal zelf te doen, met een baby erbij.’

Angst sloeg zijn tentakels uit naar haar hart. Dit was de eerste keer dat hij Wyatt ter sprake bracht. Ze moest op haar tellen passen, van het begin af aan zijn beeld van de situatie voorzichtig sturen. Het geringste vermoeden van zijn kant kon haar geluk om zeep helpen. ‘Nee, maar ik had Wyatts vader kunnen vragen om te komen helpen. Dat had hij gedaan, als het nodig was.’

‘Woont hij niet in Arizona?’

Dat verhaal had Cheyenne tegen iedereen opgehangen, zelfs tegen Dylan. ‘Klopt, maar hij zou hierheen kunnen komen. Hij heeft geld en hij geeft om Wyatt.’

‘Dus je hebt contact met hem? Het is een fatsoenlijke vent?’ Hij klonk hoopvol, alsof hij haar dat gunde. Er was ook geen reden waarom hij dat niet zou doen. Voor zover zij wist, had hij het nooit slecht met haar voorgehad, nooit iets gedaan om haar moedwillig te kwetsen. Het enige probleem met hem was eigenlijk dat hij nooit echt om haar had gegeven, niet zoals zij om hem gaf.

‘We hebben geen relatie, afgezien van Wyatt,’ zei ze. ‘Maar... hij is een geweldige vader.’

‘Dat moet een groot verschil maken.’

Als de bijdrage van Wyatts vader ook maar iets om het lijf had, had ze niet het smerigste huis in de wijde omgeving hoeven schoonmaken om ergens te kunnen wonen, maar gelukkig leek Aaron dat verband niet te leggen. ‘Klopt,’ zei ze. ‘En binnenkort verdien ik zelf goed.’

‘Als yogalerares, toch?’

‘En masseur,’ voegde ze eraan toe, zodat niemand raar zou opkijken wanneer ze reclame ging maken voor haar studio. Ze wilde dat iedereen van meet af aan begreep dat ze allebei zou doen, en het moest zo professioneel mogelijk overkomen.

‘Hoe ben je daarin verzeild geraakt?’

‘Ik leerde iemand kennen bij yoga die mijn huisgenoot werd. Hij was masseur.’

‘Hij?’

‘We hebben nooit iets gehad, als je dat soms bedoelt. Roger was homo. Hij betaalde de helft van de huur en motiveerde me om te leren masseren.’

‘Aha. Heb je een diploma of zo?’

‘Ik heb een yoga-instructeursopleiding gedaan. En ik ben gediplomeerd masseur.’ Gelukkig voor haar had de gemeente haar opleiding en de kinderopvang voor Wyatt betaald terwijl zij naar school was gegaan.

‘Je hebt grootse plannen. Wanneer is de opening?’

‘Over een week, als het goed is.’ Nadat ze haar studio had geschilderd en haar eigen huurdersvoorzieningen had aangebracht, zoals de receptie. Ze had niet veel ervaring met klussen, maar met de prijs van materialen kon ze zich niet veroorloven iemand in te huren, dus zou ze het gewoon al doende moeten leren. Dylan zou zo veel mogelijk voor haar doen, en Cheyenne zou een handje komen helpen wanneer ze niet aan het werk was bij Little Mary’s B&B. Haar zus en zwager hadden echter hun eigen leven, en ze wilde het snel af hebben.

‘Te gek.’ Hij knipoogde naar haar. ‘Dan word ik je eerste klant.’

Ze wist dat hij het aardig bedoelde, maar toch verstijfde ze. ‘Pardon?’

Hij keek haar aan. ‘Ik zei dat je mij tot je klantenkring mag rekenen.’

‘Maar... het is niet wat je denkt.’

Zijn glimlach verbleekte bij haar beledigde toon. ‘Wat denk ik dan?’

‘Ik run straks twee keurige zaken, Aaron. Ik-ik leef er niet meer op los. En ik doe verder ook niets wat jou zou kunnen boeien.’

Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Want je weet zo goed wat mij boeit nadat je twee jaar weg bent geweest?’

‘Ik weet wat het enige is dat je aan mij boeit. Meer was het toch nooit? En ik ben niet langer bereid om... om een van je vele sekspartners te zijn. Dat is niet het leven dat ik voor mezelf gekozen heb.’

‘Vele partners? Houden we de tel bij?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik veroordeel je niet.’

‘Wat ruimhartig.’

Dat was er verkeerd uit gekomen. Ze was de laatste die kritiek op anderen mocht leveren en dat wist ze. ‘Ik ben niet meer dezelfde persoon, dat is alles.’

Een spiertje in zijn kaak spande zich. ‘Wil je daarmee zeggen dat ik destijds misbruik van je heb gemaakt?’

Hij had een paar aanvaringen met de politie gehad, dus zijn reputatie was evenmin smetteloos. Net als de hare. De Verschrikkelijke Vijf, zoals hij en zijn broers werden genoemd, waren het gewend overal de schuld van te krijgen, zelfs van dingen die ze niet hadden gedaan – hoewel ze betwijfelde dat dat zo zou blijven. De laatste politiecommissaris was onlangs ontslagen vanwege wangedrag, en de nieuwe leek lang niet zo’n machtswellusteling.

‘Nee.’ Opnieuw schudde ze haar hoofd om haar ontkenning kracht bij te zetten. ‘Wat er is gebeurd, was helemaal mijn eigen schuld. Je hebt me nooit gevraagd als een puppy achter je aan te lopen of bij je in bed te kruipen zodra ik de kans kreeg.’ Lachend rolde ze met haar ogen. ‘Je moet er gek van zijn geworden dat je geen stap zonder mij kon doen. Het spijt me dat ik zo irritant was.’

Hij lachte niet mee. ‘Ja, dat was verdomd vervelend.’

Ze hoorde het sarcasme in zijn opmerking. Hij was zeker vergeten hoe erg ze hem geërgerd had, maar zij niet. Toen haar moeder stierf, had ze instinctief troost bij hem gezocht, maar hij had haar weggestuurd met een snauw omdat ze hem midden in de nacht wakker had gemaakt.

Toch nam ze het hem niet kwalijk. Niet echt. Ze wilde alleen dat de volgende man in haar leven zich iets meer van haar aantrok.

‘Dat geloof ik graag,’ zei ze, zijn woorden opvattend alsof hij ze letterlijk zo had bedoeld. ‘Maar dit keer zal ik je niet lastigvallen. Ik... ik ben op zoek naar andere dingen.’

‘Dat zei je al.’ Met gespannen kaken en een strak vertrokken mond leunde hij met een schouder tegen de deurpost. Hij was duidelijk niet blij met de manier waarop dit gesprekje liep. Dat zag ze aan de stoere houding die hij aannam. Daar had ze zenuwachtig van kunnen worden – van die strakke blik werden de meeste mensen nerveus – maar ze kon zich niet voorstellen dat hij kwaad werd alleen omdat ze liever afstand hield. Hij had haar sowieso nooit gewild. Dus waarom zou het nu iets uitmaken als ze weigerde contact met hem te hebben? Hij kon zowat elke vrouw krijgen die hij wilde. Zelfs degenen die zich zogenaamd te goed voor hem voelden, wierpen ook af en toe verlekkerde blikken in zijn richting.

‘En wat zijn die andere “dingen” waarnaar je op zoek bent dan precies?’ vroeg hij.

‘Een man voor mij en een goede, eh... stiefvader voor Wyatt. Een serieuze relatie.’ Waarmee hij buiten de boot viel. ‘Dus, als je me wilt excuseren...’

Hij reageerde niet, waarschijnlijk omdat hij te druk bezig was haar gezicht af te speuren met die lichtbruine ogen van hem. Misschien hoopte hij een glimp van de oude Presley op te vangen, maar ze had niet gelogen toen ze zei dat die persoon niet meer bestond.

Toen ze op hem af stapte zodat hij dan opzij kon gaan, duwde hij zich van de muur af en liet haar met een overdreven zwierig gebaar door. ‘Ga je gang.’

Weg was de opgewonden schittering die ze in zijn ogen had gezien toen hij haar aansprak. Zijn gezichtsuitdrukking was nu ongenaakbaar en ijsig. Toch had ze geen spijt van wat ze had gezegd. Ze had alleen maar gedaan wat ze moest doen. Bovendien had ze zelf verantwoordelijkheid voor het verleden genomen en hem niets voor de voeten geworpen.

‘Dank je,’ zei ze zachtjes en ze liep de winkel in, ook al had ze het gevoel alsof ze haar hart over de vloer achter zich aan sleepte.

Nu hoefde ze zich geen zorgen meer te maken dat ze hem tegenkwam, hield ze zichzelf voor. Ze konden allebei hun best doen om elkaar te ontlopen – desnoods oversteken naar de andere kant van de straat. Dat zou de komende paar weken of maanden, hoelang hij er ook over deed om naar Reno te verkassen, gemakkelijker maken.

Dus waarom prikten haar ogen van de ingehouden tranen en voelde haar keel alsof ze niet kon slikken?

Ze stond in de rij, met een verhit gezicht en bonkend hart, toen Kyle en Riley Aaron aanklampten, terwijl hij net richting uitgang beende. Ze begroetten hem, en hij reageerde volkomen normaal. Haar afwijzing was helemaal geen bittere pil voor hem – wat maar weer eens bewees dat hij nooit echt om haar had gegeven. Oké, hij had haar gebruikt, maar doordat ze zich zo op hem had gestort, was het evenzeer haar eigen schuld geweest.

‘Hé, Presley is hier,’ zei Kyle. ‘Heb je haar gezien?’

Ze drukte de nagels van haar vrije hand in haar palm, wenste dat ze Aarons antwoord niet hoefde aan te horen. Maar er viel niet aan te ontkomen. Al was ze ertoe in staat geweest, dan nog had ze haar oren er niet voor kunnen sluiten.

‘Van een afstandje,’ zei hij.

Er had amper een paar centimeter tussen hen gezeten toen hij voorkwam dat ze over die stapel boeken struikelde, maar ze nam hem een leugentje om bestwil niet kwalijk. Ze wilde alleen dat de rij wat sneller opschoot, zodat ze hier weg kon.

‘Ze gaat een yogastudio openen vlak bij Callies fotostudio,’ vertelde Riley hem. ‘Ze gaat er ook massages geven.’

Er zat een ondertoontje in die opmerking, alsof ze het allemaal reuze amusant vonden. Iedereen vroeg zich ongetwijfeld af of er extra diensten zouden worden geboden waaraan ze geen ruchtbaarheid kon geven. Maar ook dat was haar eigen schuld. Het zou tijd kosten om haar oude imago uit te poetsen.

‘Ben je in één wip klaar,’ zei Aaron droogjes.

Ervan uitgaande dat hij op die vermoedens inspeelde, kromp Presley in elkaar.

‘Het zal haar geen moeite kosten om betalende klanten binnen te halen,’ zei Riley. ‘Niet zoals ze er nu uitziet.’

‘Volgens mij ziet ze er nog ongeveer hetzelfde uit,’ zei Aaron, waarna hij doorliep.

Hij ging weg. Presleys interne Aaron-radar volgde hem naar de deur. Daarna keek ze, ondanks verwoede pogingen om haar blik gericht te houden op degene die vóór haar in de rij stond, nog een keertje op om een laatste glimp van hem op te vangen. Meteen zag ze dat hij ook naar haar keek. Dit keer was zijn gezichtsuitdrukking niet zozeer ondoorgrondelijk, eerder verslagen. Die blik van een gekwetste kleine jongen verdween echter onder een masker van onverschilligheid zodra hij merkte dat ze stond te kijken. Nonchalant liep hij naar buiten.

Hoofdstuk 2

Aaron stond bij Cheyenne en Dylan voor de deur, naast de kindervan die op de veranda was geparkeerd. Wachtend tot er werd opengedaan, hoorde hij Cheyennes stem van binnen.

‘Daar is mama, Wyatt!’ riep ze. Een paar tellen later zwaaide ze de deur open en moest zich even herpakken.

Aaron had verwacht dat ze Presleys baby op de arm zou hebben, maar dat was niet zo. Blijkbaar had ze tegen hem gesproken terwijl ze hem in de kamer achterliet.

‘Aaron! Jou had ik niet verwacht.’

Hij was niet van plan geweest om langs te gaan – totdat hij Presley was tegengekomen bij Ted Dixons signeersessie. Al sinds hij had gehoord dat ze terug was, en zelfs daarvoor al, had hij gehoopt op een kans om zich te verontschuldigen voor zijn gedrag die nacht dat haar moeder was overleden. Destijds was hij niet in staat geweest met zulke heftige emoties om te gaan. Zo’n tragische gebeurtenis deed hem gewoon terugdenken aan de dood van zijn eigen moeder en dat had hij willen vermijden. Maar hij voelde zich schuldig dat hij zich als zo’n harteloze hork had gedragen en hij zou nooit vergeten hoe bang hij was geweest toen Presley spoorloos was verdwenen nadat ze bij hem was weggegaan en dagenlang zoek was gebleven.

Hij gaf zichzelf de schuld van alles wat er in de tussentijd was gebeurd, want hij wist dat ze door een diep dal was gegaan. Wat ze precies had meegemaakt, was zo erg dat Cheyenne noch Dylan erover wilde praten. Lange tijd had hij Presley willen zeggen dat het hem speet, maar ze had hem er nooit de kans voor gegeven. Wanneer hij om haar nummer had gevraagd, had Cheyenne tegen hem gezegd dat ze geen telefoon had. En Presley had hem ook niet gebeld. Zelfs in de twee weken dat ze terug was, had ze niet geprobeerd contact met hem te zoeken. Als zijn klanten in de garage hem niet op de hoogte hadden gebracht, had hij er geen flauw be-

nul van gehad dat ze terug was. Dylan had er met geen woord over gerept. Dylan had het zelden over Presley in Aarons aanwezigheid.

‘Dyl thuis?’ vroeg hij, omdat Cheyenne nog steeds de deuropening versperde. Hij had erop gegokt dat Presley langs zou komen om haar kind op te halen. Wyatt moest ergens zijn als hij niet bij zijn moeder was, en dit was de voor de hand liggende plek. Wat werd bevestigd door het kinderwagentje.

Zijn schoonzus werd onrustig. ‘Dyl?’

‘Ja. Je weet wel: jouw echtgenoot en mijn grote broer.’ Presley zou het idee dat hij er alleen maar op uit was om haar uit de kleren te krijgen wel uit haar hoofd zetten, als haar zus en zijn broer erbij waren wanneer hij met haar sprak. Dat maakte het gesprek geloofwaardiger. Dan konden ze misschien hun oude vriendschapsbanden aanhalen, en dan kon hij haar naar huis brengen en zijn excuses aanbieden, aangezien het in de boekwinkel verkeerd was gelopen voordat hij kans had gezien te zeggen wat hij echt wilde zeggen.

Cheyenne ging niet op de sarcastische opmerking in. ‘Ja, natuurlijk. Hij zit tv te kijken.’

Toen ze een blik achter hem wierp, beseftte hij waarom ze hem liever niet binnen vroeg. Ze wilde niet dat hij hier was wanneer Presley arriveerde. Maar Cheyenne was te beleefd om het er te dik bovenop te leggen. Met een vriendelijke glimlach stapte ze opzij. ‘Kom binnen.’

Aaron snapte wel dat ze vond dat hij haar zus niet netjes had behandeld. Hij was niet de ideale partner voor Presley geweest. Maar hij had haar nooit moedwillig gekwetst. Bovendien was hij niet meer degene die hij vroeger was. Waarom dachten ze dat alleen zij kon veranderen?

Toen Cheyenne een trui van de kapstok griste in plaats van met hem mee te lopen naar de woonkamer, bleef hij staan. ‘Waar ga je naartoe?’

‘Nergens.’ Ze maakte een vaag handgebaar. ‘Ik ga even een wandelingetje met Wyatt maken.’